

Domstolen ophævede Rettens dom, hvorved Kommissionens afgørelse, der kvalificerer skatteordningen for fire professionelle spanske fodboldklubber som statsstøtte, var blevet annulleret

Europa-Kommissionen blev endeligt frifundet i det søgsmål, som Fútbol Club Barcelona havde anlagt til prøvelse af denne afgørelse

En spansk lov, der blev vedtaget i 1990, forpligtede alle professionelle spanske sportsklubber til at omdannes til sportsaktieselskaber, idet dette dog ikke gjaldt de professionelle sportsklubber, som havde opnået et positivt resultat i de regnskabsår, der lå forud for lovens vedtagelse. Fútbol Club Barcelona (herefter »FCB«) og tre andre professionelle fodboldklubber, som faldt ind under denne undtagelses anvendelsesområde – nemlig Club Atlético Osasuna (Pamplona), Athletic Club (Bilbao) og Real Madrid Club de Fútbol (Madrid) – valgte således fortsat at drives som juridiske personer, der ikke arbejder med gevinst for øje, og var herved indrømmet en særlig sats for skat af deres indtægter. Eftersom denne særlige skattesats indtil 2016 forblev lavere end den sats, der gjaldt for sportsaktieselskaber, fandt Kommissionen ved afgørelse af 4. juli 2016¹, at den nævnte lovgivning, idet der herved og til gavn for de fire pågældende klubber var blevet indført en skattemæssig fordel med hensyn til selskabsskat, udgjorde en ulovlig støtteordning, som ikke var forenelig med det indre marked, og pålagde Spanien at bringe den til ophør og tilbagesøge den individuelle støtte, som den nævnte ordnings begunstigede var blevet tildelt.

Den Europæiske Unions Ret, ved hvilken FCB havde anlagt et søgsmål til prøvelse af den omtvistede afgørelse, annullerede ved dom af 26. februar 2019² denne afgørelse med den begrundelse, at Kommissionen ikke i tilstrækkelig retlig grad havde godtgjort, at der forelå en økonomisk fordel, som den pågældende foranstaltnings begunstigede var blevet tildelt. Navnlig fastslog Retten, at Kommissionen ikke i tilstrækkelig grad havde undersøgt, om den fordel, der fulgte af denne reducerede skattesats, kunne opvejes af den fradragssats for geninvestering af ekstraordinær fortjeneste, der fandt anvendelse på professionelle fodboldklubber drevet som juridiske personer, der ikke arbejder med gevinst for øje, og som var mindre gunstig end den, der fandt anvendelse på enheder drevet som sportsaktieselskaber.

Ved dom af 4. marts 2021 ophævede Domstolen den appellerede dom, idet den gav Kommissionen medhold i den appelsag, som denne havde iværksat. Til støtte for sin appel havde Kommissionen fremsat et enkelt anbringende vedrørende en tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF for så vidt angår dels begrebet »fordel, der kan udgøre statsstøtte« i denne bestemmelses forstand, dels de forpligtelser, som påhviler Kommissionen i forbindelse med undersøgelsen af, om der foreligger støtte, navnlig i lyset af, om der foreligger en fordel. I denne sammenhæng præciserede Domstolen de beviskrav, der påhviler Kommissionen i forbindelse med den undersøgelse, hvorved det tilsigtes at afgøre, om en skatteordning giver sine begunstigede en fordel, og dermed, om denne ordning kan udgøre »statsstøtte« som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

¹ Kommissionens afgørelse (EU) 2016/2391 af 4.7.2016 om statsstøtte SA.29769 (2013/C) (ex 2013/NN) som Spanien har gennemført for visse fodboldklubber (EUT 2016, L 357, s. 1).

² Dom af 26.2.2019, Fútbol Club Barcelona mod Kommissionen, [T-865/16](#) (jf. ligeledes [CP nr. 17/19](#)).

Domstolens bemærkninger

Inden for rammerne af bedømmelsen af grundlaget for det enkelte anbringende, som blev fremsat til støtte for appellen, **fastslog Domstolen for det første, at Retten havde begået en retlig fejl, da den fastslog, at den omtvistede afgørelse skulle anses for at vedrøre både en støtteordning³ og individuel støtte, for så vidt som Kommissionen i sin afgørelse ligeledes havde udtalt sig om den individuelle støtte, der var blevet tildelt de fire ved navn angivne begunstigede klubber.** I tilfælde af en støtteordning skal der nemlig sondres mellem vedtagelsen af denne ordning og den støtte, der tildeles i henhold hertil. Individuelle foranstaltninger, der blot gennemfører en støtteordning, udgør simple foranstaltninger til gennemførelse af den almindelige ordning, som principielt ikke skal anmeldes til Kommissionen.

I det foreliggende tilfælde **anførte Domstolen imidlertid, at den omtvistede foranstaltning vedrørte en sådan støtteordning, for så vidt som de særlige skatteregler, som finder anvendelse på organisationer, der ikke arbejder med gevinst for øje, herunder navnlig den reducerede skattesats, på grundlag af denne foranstaltning alene kan favorisere hver af de berettigede fodboldklubber, defineret generelt og abstrakt, uden at tidsrummet eller beløbet er nærmere fastsat, og dette, uden at der er behov for yderligere gennemførelsesforanstaltninger, og uden at disse regler er knyttet til gennemførelsen af et specifikt projekt.** Den blotte omstændighed, at klubberne i det foreliggende tilfælde var blevet tildelt individuel støtte i henhold til den omhandlede støtteordning, kunne derfor ikke have nogen indvirkning på den undersøgelse, som Kommissionen skal foretage med henblik på afgørelsen af, om der foreligger en fordel. På denne baggrund var det derfor med urette, at Retten havde fastslået, at en sådan omstændighed er relevant.

For det andet fastslog Domstolen, at den retlige fejl, som Retten således havde begået, **indebar, at de konklusioner, som Retten havde udledt heraf med hensyn til omfanget af de forpligtelser, som påhviler Kommissionen for så vidt angår beviset for, at der foreligger en fordel, var fejlbehæftede.** Dette fejlbehæftede udgangspunkt førte nemlig Retten til at fastslå, at Kommissionen med henblik på sin undersøgelse ikke alene skulle have taget hensyn til den fordel, der fulgte af den reducerede skattesats, men ligeledes til andre bestanddele i den omhandlede støtteordning, som Retten anså for ikke at kunne adskilles fra ordningen, såsom mulighederne for fradrag, for så vidt som afgrænsningen heraf kunne opveje den ovenfor nævnte fordel. Domstolen bemærkede, at Kommissionen ganske vist skal foretage en samlet vurdering af støtteordningen under hensyntagen til alle de bestanddele, der udgør dens særlige karakteristika, dvs. såvel de bestanddele, der er fordelagtige for de begunstigede, som dem, der er ufordelagtige for disse. Undersøgelsen af, om der foreligger en fordel, kan imidlertid ikke afhænge af den økonomiske situation for denne ordnings begunstigede på tidspunktet for den efterfølgende tildeling af individuel støtte i henhold hertil. Navnlig forholder det sig således, at **den omstændighed, at det på tidspunktet for vedtagelsen af en støtteordning er umuligt for hvert skatteår at fastsætte det nøjagtige beløb på den fordel, som hver af ordningens begunstigede faktisk er blevet tildelt, ikke kan forhindre Kommissionen i at konstatere, at denne ordning allerede på dette trin kunne give de sidstnævnte en fordel, og tilsvarende ikke fritage den berørte medlemsstat for at opfylde sin grundlæggende forpligtelse til at anmelde en sådan ordning.** Såfremt Kommissionen, således som Retten havde tiltrådt i den appellerede dom, i forbindelse med undersøgelsen af en støtteordning, var forpligtet til på grundlag af ajourførte oplysninger at kontrollere, om fordelene faktisk har materialiseret sig i efterfølgende skatteår, og i givet fald, om en sådan fordel er blevet udlignet af ulemper konstateret i andre skatteår, ville de medlemsstater, der ikke overholder deres pligt til at anmelde en sådan ordning, nemlig blive favoriseret af den pågældende tilgang. **Det er således kun på trinnet for den eventuelle tilbagesøgning af den individuelle støtte, som er blevet tildelt i henhold til den pågældende støtteordning, at Kommissionen skal undersøge hver begunstiges individuelle situation,** idet en sådan tilbagesøgning kræver en fastsættelse af det nøjagtige beløb på den støtte, som de sidstnævnte faktisk har nydt i hvert skatteår.

³ Som omhandlet i artikel 1, litra d), i Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 [TEUF] (EUT 2015, L 248, s. 9).

I det foreliggende tilfælde var det ubestridt, at den af den omtvistede foranstaltning følgende støtteordning, for så vidt som den allerede ved sin vedtagelse indrømmede visse klubber, der kunne være omfattet af denne ordning, herunder FCB, muligheden for undtagelsesvis fortsat at kunne drives som organisationer, der ikke arbejder med gevinst for øje, har gjort det muligt for disse at drage nytte af en skattesats, som er reduceret i forhold til den, der finder anvendelse på de klubber, der drives som sportsaktieselskaber. Herved **har den pågældende støtteordning straks ved sin vedtagelse kunnet favorisere de klubber, som blev drevet som organisationer, der ikke arbejder med gevinst for øje, i forhold til de klubber, der blev drevet som sportsaktieselskaber, og den har således givet dem en fordel, der kan være omfattet af artikel 107, stk. 1, TEUF. Det følger heraf, at Kommissionen med henblik på i tilstrækkelig retlig grad at godtgøre, at den pågældende støtteordning giver de begunstigede en fordel henhørende under artikel 107, stk. 1, TEUF, ikke var forpligtet til i den omtvistede afgørelse at undersøge virkningen af fradraget for geninvestering af ekstraordinær fortjeneste eller virkningen af mulighederne for udsættelse i form af skattetilgodehavender, eller særligt om dette fradrag eller disse muligheder udligner den fordel, der følger af den reducerede skattesats.** Det blev derfor konstateret, at **Retten havde begået en retlig fejl** ved at fastslå, at Kommissionen var forpligtet til at foretage en sådan undersøgelse, om fornødent ved at anmode om de relevante oplysninger. Følgelig ophævede Domstolen den appellerede dom på dette punkt.

Hvad endelig angår konsekvenserne af denne ophævelse af den appellerede dom bemærkede Domstolen indledningsvis, at Retten med henblik på at give medhold i det søgsmål, der var blevet anlagt med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse, ganske vist ved den appellerede dom havde tiltrådt det andet anbringende, som i det væsentlige vedrørte en ufuldstændig undersøgelse af, om der forelå en fordel, men at Retten forinden havde forkastet anbringendet vedrørende en tilsidesættelse af artikel 49 TEUF, for så vidt som Kommissionen ifølge FCB skulle have konstateret, at den pligt til omdannelse til sportsaktieselskab, som de professionelle sportsklubber var blevet pålagt, var i strid med etableringsfriheden, der er sikret ved denne bestemmelse. Under sådanne omstændigheder bemærkede Domstolen, at det var muligt for FCB eller for Spanien, som var indtrådt i sagen til støtte for fodboldklubbens påstande, inden for rammerne af en kontraappel at bestride grundlaget for forkastelsen af det pågældende anbringende, selv om Retten havde tiltrådt deres påstande af andre grunde. Da en sådan kontraappel ikke var blevet iværksat, havde den appellerede dom derfor retskraft med hensyn til dette punkt.

På dette grundlag **fandt Domstolen, at tvisten var moden til påkendelse, og den traf følgelig afgørelse herom, idet den forkastede de fire øvrige anbringender, der var blevet fremsat i første instans**, og som henholdsvis vedrørte fejl, som Kommissionen skulle have begået i forbindelse med sin undersøgelse af den fordel, der blev tildelt ved den pågældende foranstaltning, en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet, en tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF, for så vidt som Kommissionen ikke havde lagt til grund, at den omtvistede foranstaltning var begrundet i det pågældende skattesystems interne logik, samt en tilsidesættelse af de bestemmelser, der finder anvendelse på tilbagesøgning af eksisterende støtte. **Følgelig frifandt Domstolen Europa-Kommissionen i det søgsmål, som FCB havde anlagt.**

Bemærkning: En dom eller kendelse afsagt af Retten kan appelleres til Domstolen. Appellen er begrænset til retlige spørgsmål og har principielt ikke opsættende virkning. Såfremt den kan antages til realitetsbehandling og er begrundet, ophæver Domstolen Rettens afgørelse. I tilfælde af, at sagen er moden til afgørelse, kan Domstolen selv træffe endelig afgørelse i tvisten. I modsat fald hjemviser Domstolen sagen til Retten, der er bundet af den afgørelse, som Domstolen træffer i appelsagen.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127

Billeder fra domsafsigelsen er tilgængelige via »[Europe by Satellite](#)« ☎ (+32) 2 2964106